UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Disputatio Theologica. De modo Ligandi & Absolvendi Peccatores Consuetudinarios & Recidivos

Joachim <A Jesu-Maria>

Namurci, 1693

§. 1. Oppositio Adversariorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39165

Visual Library

& flenda non committere, sc. simul dum flet, vel actu vel proposito, ille irrisor est & non pœnitens, qui simul dum pœnitet, agit quod pœnitet, vel proponit iterum facturum quod gessit: quod autem aliquis posteà peccet; vel actu vel proposito, non excludit quin prima pœnitenti vera fuerit: NUNQUAM ENIM VERITAS PRIORIS ACTUS EXCLUDITUR PER ACTUM CONTRARIUM SUBSEQUENTEM: *sicut enim verè cucurrit quî posteà sedet: ita verè pœnituit qui postea peccat.*

Ex quibus patet relapsum non esse signum nullitatis confessionum, quia in tantum foret signum nullitatis, in quantum foret signum carentiæ dispositionis. Hanc sententiam etiam tenet Reginaldus, aliique quamplurimi §. 2. citati & posteà citandi.

Dices si relapsus secundùm se non sit signum carentiæ doloris & propositi, ergò poterit peccator post millenos relapsus absolvi, mox ac fuerit confessus.

℟. Negando consequentiam, quia absolutionis dilatio ex aliis capitibus utilis aut necessaria esse potest: v. g. quia tanta inest recidivo negligentia & salutis incuria, ut remedia præscripta non applicet, vel leviora applicata nil operantur, vel quia spes emendationis abest, vel quia obligationibus satisfacere renuit aut omisit, &c. ut dicemus §. 2.

§. 1.

Oppositio Adversariorum.

ARgumenta præcipua desumunt Adversarii ex SS. PP. testimoniis, quæ ab eorum sensu ad intentum suum detorquent, quæque jam pridem à sententiarum Magistro l. 4. dist. 14. & à SS. Thoma & Bonavent. in Comment. in illum locum explicata sunt & soluta. Illis etiam usi sunt tunc temporis hæretici ad Sacramenti Pœnitentiæ reiterationem eliminandam, ad quod celeri passu tendere videbantur adversarii, nisi à Sede Apostolicâ eorum conatus fuisset repressus.

Obiiciunt 1. Gregor. dicit *pœnitere est anteacta deflere & flenda non committere.* Idem habet Ambrosius & alii SS. PP. Latini.

℟. Magister *anteacta deflere & flenda non committere rectè accipi possunt, ut non ad diversa tempora: sed ad idem referantur; ut si tempore quo deflet commissa mala non committat (voluntate aut opere) flenda.* Subdit enim Gregor. *nam qui sic alia deplorat ut alia committat, adhuc pœnitentiam agere aut dissimulat aut ignorat: quid enim prodest si peccata luxuriæ quis deplorat & adhuc avaritiæ æstibus anhelat?*

Instant, *irrisor est & non pœnitens*, inquit Isidorus, *qui adhuc agit quod pœnitet: nec videtur Deum poscere subditus, sed subsannare superbus.*

Respondet Magister, *ille irrisor est &c. Qui sic commissa plangit, ut plangenda (voluntate aut operare) committere non desinat:* Concordat Doctor Angel. §. præced. & S. August. in Enchir. cap. 70. *Cavendum est*, inquit, *ne quis existimet nefanda illa crimina, qualia qui agunt regnum Dei non possidebunt, quotidie perpetranda & eleëmosinis quotidie redimenda.*

Instant, *Lavatur & mundus est, qui præterita plangit & flenda iterùm non committit, lavatur & non est mundus qui plangit quæ gessit, nec deserit, & post lachrymas ea quæ fleverat repetit. Inanis est enim pœnitentia quam sequens coinquinat culpa: nil prosunt lamenta si replicantur peccata*; his aliisque similis farinæ utuntur adversarii. Quibus

Respondet laudatus Magister, *Ille etiam qui post lachrymas repetit quæ flevit, lavatur ad tempus: sed mundus non est; id est illa munditia non est ei sufficiens ad salutem, quia est momentanea & non perseverans. Item illud inanis est pœnitentia ... sc. carens fructu illius pœnitentiæ, quam sequens culpa non coinquinat.*

Illius enim fructus est vitatio gehennæ & adeptio gloriæ: morificatur illa pœnitentia, & alia anteacta bona per sequens peccatum, ut non sentiant mercedem quam meruerunt cùm fierent; & quam haberent si peccatum non succederet: sed etsi de peccato succedenti pœnitentia agatur, & pœnitentia quæ præcessit & alia ante bona opera reviviscunt.

Prosequuntur Adversarii: *nil valet veniam de malis poscere & mala iterare.*

℟. Magister, *nil valet ad salutem vel veniam in fine vitæ consequendam: quia nihil relinquitur de vitæ munditia*, sc. adveniente peccato, quia mortificatur; hoc tamen sublato omnia bona reviviscent.

Per hæc & similia quæ uno verbo expressimus solvuntur omnia congesta ab adversariis, sicut & illud quod oppununt ex August. dicente, *Pœnitentes, pœnitentes, pœnitentes, si estis pœnitentes & non irridentes, mutate vitam. Si pœnitens es, pœnitet te, si non pœnitet te, pœnitens non es, si ergò pœnitet, cur facis quòd malè fecisti? si fecisse pœnitet, noli facere, si adhuc facis, certè non es pœnitens.*

Respondemus Augustinum velle, sicut alii SS. PP. talem desinere esse pœnitentem, hoc ipso quò relabitur. Tunc enim est canis reversus ad vomitum, malæ fidei Christianus: (fidem enim quam de non relabendo sposponderat fregit (arbor mala malos fructus faciens, superbus, subsanniens, stultus, &c, Ex quibus tamen malè infertur talem fuisse quando modo explicato §§. præcedentibus ad confessionem accessit.

Instant August. vel Auctor Libri de verâ & falsâ pœnitentiâ ait, *pœnitentia est quædam dolentis vindicta, semper puniens in se quod dolet commisisse.*

℟. Magister intelligenda esse de pœnitentiâ perfectorum, *eorum*, ut inquit D. Thom. ibidem sc. *quæ pœnitentiæ sunt perfectæ, eam usque ad finem vitæ con-*

tinuantes, pœnitentia est semper puniens in se habitu vel proposito, sed non semper actu, pœnitentia verò imperfectorum de quibus agimus, potest facilè amitti; nec ex hoc potest inferri malam fuisse sivè diù sivè parùm perseveret.

Hoc ipsum S. Greg. asserit homil. 30 in Evang. *dum* dicit: *in quorumdam corda venit Deus & mansionem non facit, quia per compunctionem quidèm Dei respectum perceperunt, sed tentationis tempore hoc ipsum, quod compuncti fuerunt obliviscuntur: sicque ad perpetranda peccata redeunt ac si ea minimé planxissent*: & licet ea compunctio & lautio, id est peccatorum ablutio ad tempus tantùm duraverit, imò licet momentanea fuerit, secundùm magistrum, reviviscet, si de peccato eam mortificante pœnitentia agatur: & cum nihil reviviscere possit, nisi priùs vitâ informatum fuerit: hinc patet pœnitentiam & lautionem illam ad tempus, imò momentaneam, amatam fuisse: utique per *Dei respectum*, quem perceperunt illi in quorum corda venit; ut loquitur S. Gregor. quia verò per peccata expulsus est, ideò non fecit mansionem: ex quo non sequitur ad eos non venisse: oppositum enim S. Gregorius in verbis supradictis expressissimè asserit.

Ex quibus rursùs patet Glossas Adversariorum de finali vel longâ perseverantiâ ad judicandum de dispositione recidivi, contrarias esse Magistro sentent. nobilibus & sanctissimis in eum commentatoribus. Quia *veritas prioris actus numquam excluditur per actum contrariũ subsequentẽ. Sicut enim verè cucurrit qui posteà sedet, sic verè pœnituit qui posteà peccat*: S. Th. sup.

Reflectant quæso ad ly *numquam*, & videbunt nisi cæcutiant in luce meridiana oppositum sibi Solem Angelicum: cujus luce unà cum vaticani claritate; Utinam illuminentur mentes eorum, ut in posterum

discant sapere ad sobrietatem.

Instat, gratia est habitus difficilè mobilis, ergò si peccator eam recepisset, saltem per notabile tempus absque relapsu perseveraret.

Respondet Sol Angelicus 3. p. q. 79. art. 6. ad 1. *quod effectus hujus Sacramenti recipitur in homine secundùm hominis condtiionem; sicut contingit de qualibet causa activa, quod ejus effectus recipitur in in materia secundùm modum materiæ: homo autem in statu viæ est ejus conditionis quod liberum arbitrium ejus potest flecti in bonum & malum*, equidem *parvo momento*, ait S. Augustinus art. 2. citatus; *Vndè licet hoc Sacramentum quantum est de se habeat virtutem conservativam à peccato, non tamen aufert homini possibilitatem peccandi.* Cùm autem peccatores noviter conversi, sint novellæ & teneræ vitæ spiritualis plantæ, non mirum esse debet, si flante tentationis vento evellantur; nec ex hoc inferas præstare; ut per longa exercitia in illâ spirituali vitâ firmentur, & radicentur: quia si nonobstante Sacramentali gratiâ ita fragiles remaneant: quid quæso sine ea erunt? ad quod attendentes S. Carolus Borromæus & Salesius Instructione Confessariorum, & Concil. Provinc. 6. asseruerunt *ordinaria & præcipua pro quâlibet personâ contra relapsum remedia, esse frequentem Confessionem & Communionem.*

Instant, *Qui diligit Deum orabit pro peccatis & continebit se ab illis*, ut dicit Ecclesiasticus & Joannes, *si quis diligit me sermonem meum servabis*: Gregor. autem asserit *amorem Dei numquam esse otiosum & magna operari.*

℟, Hæc verificari *pro tempore quo diligit*, ut dicitur dist. 2. de pœnitent. tuncque amor magna operatur saltem *quoad Charitatis propositum*, ut docet Magi-

ster noster S. Thom. de spiritualibus creaturis.

Instant: dicitur Proverbiorum 4. *Iustorum semita quasi lux splendens procedit & crescit usque ad perfectum diem.* Et ad Corinth. 1. cap. 1. *IESVS CHRISTVS confirmabit vos usque in finem sine crimine.*

℟. Hæc dici de illis quibus misericors Dominus donum perseverantiæ sine interruptione vel confirmationis in gratiâ contulit: inauditum est hæc requiri pro salutari dispositione ad Sacramentum Pænitentiæ.

Instant, S. Gregorius dicit, Deus veniet in corda eorum, qui diligunt eum & quod mansionem faciet.

℟. Ad hoc argumentum solutionem patêre ex dictis; quantùm est ex se Deus mansionem facit & de facto manet donec dilectio Dei ab amore terrenorum superatur.

§. 2.

Signa animi indispositi ad Absolutionem.

IN Corollario 5. Thesis nostræ anni 1687. expressimus peccatores indispositos esse judicandos quando ratio apparet in contrarium his, quæ dicunt, illam autem sufficienter apparere judicavimus dum occasiones peccandi non vult deserere, bonum alienum restituere, famam reparare, injuriam remittere, vindictæ animum deponere, officiis & muneribus suis satisfacere, monita salutaria recipere, atque animo impœnitenti pœnitentiam non vult acceptare.

In his & similibus casibus non est pœnitenti credendum; sed debet illi denegari absolutio propter propositi emendæ carentiam, debet insuper denegari quando nulla spes emendationis apparet: & quia illa denegatio est violentum remedium poterit etiam applicari quando magis temperata nihil proderunt; sicut in medicina corporali, ait S. Thom. 4. sentent. dist. 18. & 19. *Sapientis medici est à levioribus medicinis*